

Турботи

Щодня у всіх свої турботи,
Багато планів й певних справ.
Нема коли відпочивати,
Аби на все це часу мав.

Щодня розїзди і робота,
Зустрітись з друзями, сім'я.
Так часто у своїх клопотах,
Ми забуваєм про Христа.

Уставши зранку, пробудившись,
Берем у руки телефон,
На Боже Слово подивившись,
Лишив до вечора Його.

А вечір швидко вже приходить,
І сили наче вже нема.
«Лишу на завтра», — серце мовить,
Й минає так, не день й не два.

А потім справи, знов турботи,
Дзвінки, дороги, метушня.
І непомітно день проходить,
І так минає все життя.

Летять години без упину,
Усе кудись спішить життя.
Забули ми найважливіше —
Про голос нашого Христа.

Нас світ щодня кудись так вабить,
Кричить про щастя без кінця.
Та лиш примарні ті дороги,
Бо в них немає майбуття.

То марні мрії, то багатство,
То слава, гордість і хвала.
Неначе все це дуже цінне,
Та все минає, мов імла.

Та серце тихо остигає,
Вже менше прагне до небес.
Молитва рідше лине щиро,

Турботи - Джерело

Написав Олексішина Дарина
П'ятниця, 10 липня 2026, 06:19

І згас в очах духовний блиск.

Колись горіли Божим Словом,
Шукали Господа щодня.
Тепер лиш інколи згадаєм,
Що є духовне в нас життя.

Ми так звикаємо до світу,
Що вже не бачимо біди.
Живем, немов усе в порядку,
Хоч віддаляємось завжди.

Нам часу вистачає часто
На все, що хоче наше "я":
На фільми, музику, розваги,
Та не на Божії слова.

Буває, серце й прагне Бога,
Та щось постійно заважа.
То справи, втома чи турботи —
І знов проходить день дарма.

Минають дні, минають роки,
Їх вже ніхто не поверне.
А час, який Господь дарує,
Назавжди швидко промайне.

Не знаєм ми, що буде завтра,
Що принесе новий нам день.
Не відкладай ти зустріч з Богом,
Поки ще час спасіння є.

Тож серед всіх земних турбот,
Не загуби Христа в житті.
Бо тільки Він веде до світла
Крізь всі земні важкі путі.

Віддай Йому хвилини ранку,
Відкрий для Нього серце знов.
Бо там, де перше місце — Богу,
Там пануватиме любов.

Нехай ніщо не стане вище
За Того, Хто тебе спасав.
Бо все земне колись минеться,
А Бог навіки вірним став.